

мытъ на бащѣ си, ако и да приказваше той за туй съ благоразумиѣ по мое мнѣніе припазливостъ.

Колкото за чувствата на майкѣ ми къмъ бащѣ ми тѣ ми ся виждахѣ непонятни; нѣкога погледътъ ѝ прикованъ на него, обличаваше чудниѣ строгость; не строгостъта ся изгубваше като молнія, и прѣкраснытъ ѝ и меки очи, и не измѣнно очарователното ѝ лице показвахѣ страстниѣ прѣданность и неограничениѣ покорность на супруга ѝ.

Майка ми са оженила на петнадесетъ години и когато тя роди сестрѣ ми Еленѣ азъ бѣхъ вече на двайсетъ и двѣ години. Малко подиръ рожденіето на горкѣтъ ми сестрѣ, единъ день баща ми излѣзе начумеренъ отъ стаѣтъ дѣто лѣжеше майка ми, повыка мя да идѣ съ него въ градинѣтъ. Подиръ нѣколко кръга които обиколехмы съвсѣмъ мълчеливо той ми рече:

— Знаешъ ли, Максиме, че отъ день на день майка ти по-чудна става?

— Защото е болна, отговорихъ азъ.

— Ей, но тя има едниѣ много странниѣ идеѣ; иска да ся учишь законовѣдѣніе.

— Законовѣдѣніе! извикахъ азъ. Искать слѣдователно на този си възрастъ, при туй си происхождение и при общественното си положеніе да отидѣ да ся затворѣ въ едно училище? Туй е смѣшно!

— На сѣщото мнѣніе съмъ и азъ, отговори сухо баща ми. Но не дѣѣ забравя чѣ тя е болна.